

**LIBRIS**

We know  
books

**John P. Strelecky**

**A treia vizită la  
CAFENEAUA de la  
CAPĂȚUL LUMII**

Traducere din limba engleză de  
MONA APA-SLUJENCO

**LITERA**  
București

1

---

Era întuneric și ploua atât de tare încât nu vedeam nici la doi metri în fața mea. Șoseaua era udă și alunecoasă. Simțeam cauciucurile derapând prin băltoacele mari, care se adânceau de la o secundă la alta.

Farurile abia dacă străpungeau beznă, așa că am pornit faza lungă. În zadar, însă. Se lăsase ceața, care reflecta acum înapoi lumina, înrăutățind și mai mult situația.

Am nimerit într-o altă băltoacă adâncă și am simțit tensiunea în cauciucuri, la contactul cu apa stătătoare.

Am privit în retrovizor, dar nu se zărea nimeni în urma mea. Pe când îmi îndreptam din nou atenția în față, asupra drumului, mi-am surprins pentru o clipă imaginea în oglindă. Aveam un aer obosit. Fusese o seară lungă. Avea să fie încă și mai lungă pentru cei care rămăseseră acolo. Mai erau multe lacrimi de vărsat.

Deodată, mașina a părut că patinează pe gheață. A derapat mult spre dreapta, iar eu am călcat pedala de frână. Mașina a răspuns cotind brusc în direcția opusă.

Inima-mi bubuia în piept și, pentru un scurt moment, am crezut că se va roti cu totul. Am tras de volan și am apăsas cu putere frâna. Nu s-a întâmplat nimic. Mașina continua să se rotească.

Cumva, mi-am adus aminte de ceea ce mi-a spus tatăl meu odată, legat de faptul că, pe ploaie, n-ar trebui să calci prea tare frâna. Trebuia, în schimb, să-ți stăpânești instinctele și să-ți încetinești mișcările.

Am apăsas din nou pedala de frână, mai încet de data asta.

Spatele mașinii derapa încă. Am simțit atracția forței centripete care încerca să mă facă să mă rotesc. Am simțit roțile încercând cu disperare să dea de carosabil, pe sub apă. Mi-am simțit inima bătându-mi încă și mai tare.

Un fulger uriaș a scânteiat în fața mea, iar lumina lui m-a orbit. O fracțiune de secundă mai târziu, tunetul răsunător a făcut să se cutremure parbrizul.

„Încetinește“, l-am auzit șoptindu-mi în gând pe tatăl meu. „Încetinește.“

Am tras ușor de volan în direcția opusă față de cea în care o lua mașina și am apăsas din nou, ușor, pe frână. Nimic. Deocamdată, nimic.

Apoi, brusc, cauciucurile au atins carosabilul. Mașina s-a zdruncinat puternic, după care s-a redresat.

Inima dădea să-mi sară din piept și mi-am dat seama că nici nu mai respiram. Am răsuflat ușurat și am privit din nou în retrovizor. Tot nu se zărea nimeni. Era un adevărat miracol. Dacă ar mai fi fost vreo altă mașină prin preajmă, aș fi izbit-o din plin.

Am respirat adânc de câteva ori. Bătăile inimii mi s-au mai domolit. Totul era bine. Nu se întâmplase nimic. Gândul m-a purtat iar către tatăl meu.

Apoi cauciucul din spate, de pe partea dreaptă, a explodat.

Străbătea de ani întregi șoseaua aceea cu bicicleta. Și în tot timpul ăsta nu mai văzuse niciodată o asemenea furtună. Unul după altul, fulgerele brăzdau cerul. Tunetul a fost atât de puternic încât a făcut-o să se cutremure.

Rafalele de ploaie o udaseră până la piele și începea să-i fie frig. Temperatura părea să fi scăzut cu douăzeci de grade de când pornise la drum. Își vedea aburii respirației înălțându-se în aer. „O zi care a început prost și care, cumva, pare să meargă din rău în mai rău”, s-a gândit ea.

A început să pedaleze cu mai multă forță, îndemnându-și bicicleta să prindă viteză. Din pricina furtunii, se întunecase mai devreme decât ar fi fost normal, ceea ce, laolaltă cu ploaia deasă, o făcea să nu mai vadă aproape nimic în jur.

Un alt fulger a străpuns cerul, iar ea a lăsat instinctiv capul jos. În scânteierea aceea de o clipă,

a zărit ceva pe drum. A mijit ochii, ca să-și dea seama ce e.

O nouă descărcare electrică, și atunci a văzut, prea târziu însă, cioburile care împânzeau carosabilul, în fața ei.

A virat la dreapta, dar în zadar. Scârțâitul cauciucului peste sticla spartă i-a răsunat în urechi. Și-a încheștat dinții.

– Ah, nu, să nu se taie! a murmurat ea. Dă, Doamne, să nu se taie!

A mai pedalat câțiva metri, după care a simțit roata dezumflată și greu de strunit.

– Fir-ar!

Din pricina cauciucului spart, partea din spate a mașinii derapa din nou spre stânga. Dar, cum drumul mergea acum în pantă, nu mai erau bălți. Auzeam bătăile înfundate ale anvelopei sfâșiate și mă străduiam din răspuțeri să reîncadrez mașina pe banda mea.

„Nu e o noapte potrivită ca să te apuci de schimbare cauciucuri“, mi-am zis în gând. Slavă Domnului că există serviciul de asistență rutieră în caz de urgență. Am depășit panta și am tras pe dreapta. Tot nu se zărea nici o mașină în jur.

Am întins mâna spre torpedou și am scos contractul de închiriere a mașinii, întocmit mai devreme în aceeași zi, imediat după ce sosisem pe aeroport. Am găsit numărul de urgență pe partea interioară a clapetei de deschidere.

Aveam telefonul la încărcat, în suportul special, aflat între cele două locuri din față. L-am luat și am tastat numărul.